

Maandelijksche referaten van Tijdschriften
uitgebracht in de Rotterdamsche tand-
heelkundige Vereeniging.

VAN DE DENTAL COSMOS, MAART 1902.

Herbert A. Pullen vraagt onze belangstelling voor „conservatieve behandeling” bij tandregeling. Hij legt er nadruk op, dat in eerste plaats een juiste diagnose van een te behandelen geval gesteld moet worden. In de tweede plaats komt dan pas de beschouwing over het richtapparaat.

Aan de hand van een statistiek van behandelde gevallen, waarvan de afdrukken en fotografiën vertoond werden, toonde de spreker aan, dat in 95 pCt. een succesvol resultaat verkregen werd zonder gebruik te maken van extractie, dus met behoud van alle tanden. Daardoor kon een restauratie der beet tot stand gebracht worden terwijl de faciale gezichtslijn een normale en natuurlijke werd of bleef.

Alvorens de diagnose van een onregelmatige beet te stellen houde men rekening met eenige belangrijke punten, die in verband staan met een normaal occlusum.

1. De grootte van den eenen tandboog komt overeen met dien van den anderen en is afhankelijk van diens volkomenheid en regelmatigheid.

2. Elk vlak van elke cusp van elke tand in elken boog heeft zijn contravlak of antogonist in den anderen boog.

3. Ieder van de tanden in de twee bogen heeft twee antagonisten in den anderen boog behalve de centrale tanden der onderkaak en de derde molaren der bovenkaak.

4. De vorm van de tanden, de lengte der cusps, de lijn der bogen, de diepte van het overbijten, geven allen de grootst mogelijke draagkracht in alle richtingen aan beide kaakbogen.

De krachten, die de normale occlusie voorbereiden en bestendigen zijn :

- a. het inelkaar grijpen der cusps.
- b. de reactie en afhankelijkheid van den eenen boog op den anderen, en
- c. de krachtwerking der spieren, zoowel labiaal, linguaal en buccaal, van de lippen, wangen en tong.

Er dient opgemerkt, dat deze krachten even krachtig blijven werken bij malocclusie en dan inderdaad de disharmonie in de verhouding der tandbogen, eens bestaande, helpen handhaven.

Een ander punt waarop de aandacht met de meeste belangstelling gericht moet zijn is de onderkaak. Als het waar is, dat de tanden der onderkaak vroeger verschijnen dan die der bovenkaak, en een gefixeerde positie gaan innemen, dan is het ook waar dat de bovenkaak zich vormt en schikt naar de onderkaak, zoodat de laatste belangrijker wordt dan de bovenkaak, hetgeen juist tegenovergesteld is aan wat men tot nog toe onderwees.

De onderkaak is een zoo belangrijke factor bij malocclusie, dat het onpraktisch, ja onmogelijk is, een juiste diagnose te stellen zonder haar. Is de onderkaak door de een of andere oorzaak gecontraheerd, en zijn daardoor de tanden onregelmatig geplaatst, dan zal men ook altijd den boventandboog gecontraheerd vinden. Is in de onderkaak slechts een enkele incisivus of caninus buiten de rij geplaatst, dan ver-

oorzaakt deze kleine onregelmatigheid reeds een vermindering in omvang van den bovenkaakboog, en deze vermindering is juist zoo groot als de vernauwing der onderkaak meebrengt door het buiten de rij geplaatst zijn van den incisivus of caninus.

In enkele figuren naar behandelde gevallen wordt ons deze theorie bewezen. Door expansie van onder- en bovenkaak en daarna door het op zijn plaats brengen der onregelmatig staande tanden werd correctie aangebracht, zonder dat ook maar aan extractie gedacht werd. In enkele gevallen mag het onmogelijk schijnen, correctie niet zonder extractie tot stand te kunnen brengen, maar toch zal men bij het volgen der conservatieve methode al spoedig inzien, dat slechts op haar grondslag alleen een werkelijk geslaagde verbetering, wat een normale beet inhoudt, verkregen kan worden. Eenige figuren maken ons duidelijk dat ongepaste extractie onherstelbare nadeelige gevolgen doet ontstaan.

Er wordt gesproken van ongepaste extractie, omdat er ook gepaste bestaat. Maar slechts in twee gevallen mag men daar gebruik van maken en wel 1^e als de kaken van natura te klein zijn of klein gebleven zijn door vertraging in de ontwikkeling, zoodat de buigingslijn te groot zou worden indien alle tanden in de rij geplaatst werden en 2^e als de faciale gezichtslijn het vraagt, want al kan men de bogen normaliseeren, wat betreft groote en ontwikkeling zoodat alle tanden hun plaats kunnen vinden dan kan de restauratie van de normale occlusie het gevolg hebben van een te ver vooruitstekend gebit, waardoor de faciaallijn zich ongunstiger vertoont, dan tijdens het bestaan der onregelmatigheid.

Het is echter altijd mogelijk in deze gevallen te beginnen met de conservatieve methode en blijkt het dat deze niet door te voeren is, dan kan men nog immer tot extractie

overgaan. Nooit zal men een ongunstig resultaat of vertraging aan de conservatieve behandeling te wijten hebben.

Na een pleidooi tegen de extractie van de 1^e blijvende molaren, van den caninus of tweede incisivus wordt ons aangeraden in de uiterste noodzakelijkheid de 1^e praemolaar op te offeren. Voor de goede harmonie is het immer noodzakelijk indien men aan eene zijde der kaak extraheert, dit ook aan de andere zijde te doen.

Een korte beschouwing over de waarde der dentis decidii in verband met een fotografie, die aantoont, wat ontstaat bij roekelooze extractie der melktanden, overtuigt van het voordeel, dat de conservatieve vullingsbehandeling indirect moet hebben op de groei en ontwikkeling der processus alveolaris en der kaak.

Ontstaat er dus verlies van melktanden of molaren, dan moet de ontstane ruimte doelmatig opgevuld worden door een nuttig en geschikt materiaal. Op welke wijze en waarmee vertelt de schrijver niet, zoodat wij omtrent zijn wijze van doen in dusdanige gevallen in het duister blijven. Na een veroordeelend vonnis uitgesproken te hebben over het systeem van verwijdering der 4 eerste blijvende molaren, besluit de schrijver zijn stuk met een opwekking, om de nieuwe baan op tandheelkundig gebied, conservatieve methode in tandregeling te bewandelen.

Het gebruik van heet carbolzuur door N. S. Jenkins.

De bekende Jenkins, de porcelein-Jenkins, verhaalt van een inspiratie, toen hij een uit zijn kracht gegroeid, anemisch, bedeesd, zenuwachtig, overgevoelig zeventienjarig jongmensch moest behandelen, een van die individuen, die flauw vallen, indien zij zich hebben te onderwerpen aan b.v. een vaccinatie. Hoe in zoo'n geval een caviteit te prepareren? Na zooveel

mogelijk toegang gemaakt te hebben, droogde hij de holte zoo goed als het kon, en besloot plotseling heet carbolzuur aan te wenden. Een stukje watten werd verzadigd in kokend heet carbol en langzaam en met overleg in de caviteit gebracht. Het werkte als een tooverstaf. De gevoeligheid hield plotseling op. In drie minuten was het grootste deel van het verweekte been verwijderd en na nog twee applicaties was het laatste deel van het carieuze dentine geëxcaveerd. Nog nooit had hij een verdoovend middel zoo snel en zoo doeltreffend zien werken. Laagjes verweekt dentine vlak boven een bijna blootliggende pulpa, konden weggepeld worden, waarover dan een permanente vulling gelegd werd met een onverwacht succes.

Sedert dien, werd de methode in meerdere gevallen aangevend, terwijl bij het carbolzuur een 20 pCt. cocaine-oplossing gevoegd werd, waardoor een nog betere werking ontstond. Jenkins verwacht van zijn nieuwe wijze van gebruik van carbolzuur groote voordeelen.

Onder de kleine aanwijzingen en raadgevingen vinden we een middeltje opgegeven, om de kleur van een kunsttand ietwat donkerder te maken. Men heeft dan slechts de tand voorzichtig en voor eenige minuten te verhitten boven een alcoholvlam.

HET APRILNUMMER DER DENTAL COSMOS.

Richard L. Simpson beschrijft een ideale bicuspiiskroon als stifttand. De methode wijkt niet bijzonder veel af van Richmond's.

Ellsworth combineert het gebruik van gewone kunsttanden

met tandvleeschstanden. Van de laatsten slijpt hij het tandporcelein af zoodat slechts porcelein tandvleesch overblijft. Afzonderlijk worden nu de gewone kunststanden met platina-stift opgeslepen, terwijl eventueele ruimten die mochten blijven bestaan, aangevuld worden met „low fusing body”. Dit geheel wordt nu in de rubberplaat gemonteerd. Een dergelijk gemaakte prothese zal wel een artistiek uiterlijk vertoonen; toch zal het omslachtige en de kostbaarheid der methode eene algemeene toepassing in den weg staan.

Joseph Noble geeft een manier aan, waarop hij gebroken ge vulcaniseerde platen herstelt. Zijn wijze van doen is eenvoudig terwijl de gebroken deelen onberispelijk en in goede verhouding tot elkaar het atelier zullen verlaten.

THE DENTAL REVIEUW. FEBRUARI 1902.

De articulatie van kunststanden. (Eugene Pettit.)

Dr. Bonwill, die zijn methode van articulatie bij kunststanden de grootste ontdekking zijns levens noemde, mocht zijn systeem niet algemeen in toepassing gebracht zien. Gedurende 30 jaren is hij bezig geweest de dentalprofessie te overtuigen, maar de professie (en masse) wilde niet overtuigd zijn. Door Bonwill's methode in praktijk te willen brengen, vond de spreker een ander systeem, dat hem van meer praktischen aard toeschijnt. In theorie kon hem Bonwill wel voldoen, doch in de praktijk niet. Alvorens tot de methodebeschrijving over te gaan, deelt hij ons mede, dat zijne wijze van arbeid de patienten volkomen bevredigt en door de vakgenooten juist begrepen, ook hen zal blijken te voldoen. De spreker vindt dat elke methode, die zelfs

maar de geringste verbetering belooft bij het masticatieproces, beproefd moet worden.

Een plaat met tanden moeten we beschouwen als één instrument, dus niet elke tand afzonderlijk. Wordt bij het kauwen één kunststand van een plaat geraakt, dan zullen de anderen de druk of schok mede voelen. Om hieraan te gemoet te komen dient de nieuwe methode, die eigenlijk een oude blijkt. Pettit toch slijpt zoowat alle cusps der kunststanden af, terwijl ook de overbeet der dentis anteriori komt te vervallen. Het spreekt van zelf, dat na een dergelijke afslijperij boven en onderkaak langs elkaar kunnen schuiven, zonder elkaar ook maar in het geringste te hinderen zoodat noch onder- noch bovenkaak uit hare positie gedrongen of gewipt wordt. Dat deze manier Bonwill's methode verdringen zal, wil er bij mij niet in. Wel zullen zij, die op hun gemak gesteld zijn en tegen wat moeite opzien voor Pettit's meening te vinden zijn. En als wij voor waar aannemen, dat zijne patienten zoo uitermate goed kunnen kauwen en zoo bijzonder tevreden zijn, dan misgunnen wij dat zeker den amerikaanschen collega niet, maar wij zullen ons wel hoeden Bonwill's grootste inventie zoo maar plotseling aan kant te doen. Intusschen kan men een proef nemen. Mij lijkt het best voor een patient gelijktijdig twee prothesen te maken een volgens Bonwill en een naar Pettit. Men verzoekt de prothesen om de 8 dagen te verwisselen en na een half of geheel jaar verneme men het oordeel van de patient.

Ongemak bij de eerste dentitie door Charles E. Bentley.

In den regel valt de behandeling van een moeilijke eerste dentitie buiten ons bereik en het is de kinder- of hujsarts, die een behandeling leidt. De schrijver van bovengenoemd

artikel meent, dat wij door een nauwkeurige observatie van dergelijke gevallen ons arbeidsveld kunnen uitbreiden en van groot nut voor het jonge volkje kunnen zijn. Het te pas en op zijn tijd aanwenden van het lancet gepaard aan een juiste kennis van den tijd en de plaats waar zich de ontwikkelende tand een weg wil banen zal meestijds een gunstig gevolg hebben. Tegen de irritatie koorts (wel te onderscheiden van de inflammatie koorts) wordt ons de hydrotherapie aanbevolen. Bij spasmus moet zoo spoedig mogelijk de schuldige tand verwijderd worden.

Behandeling van de pulpa, A. H. Peck.

In hoofdzaak wordt het anasteseeren en het cauteriseeren der pulpa besproken. Van zeer veel belang vindt hij de toestand der pulpa vóór de behandeling. Veel nieuws wordt ons echter niet medegedeeld. Opmerkelijk is het laatste hoofdstukje „Cases not affected by arsenic” Dat zijn die gevallen, waarin het arsenicum bij de beste aanwending geen invloed schijnt uit te oefenen, zelfs na verscheidene applicaties. Zonder twijfel is de patient in zoo'n geval gewoon medicijnen te gebruiken. Hoeveelheden vergiften als arsenicum, morphine en cocaïne in stijgende dosis inwendig gebruikt werken als antidoti en neutraliseeren het devitalisatieproces der pulpa. Heeft men zoo'n geval te behandelen, dan geve men liever stikstofoxydul of men verwijdere de pulpa inmediaat.

Tot zoover de schrijver. Ik voor mij kan de redenen, die hij opgeeft over het niet werkzaam zijn van het arsenicum, aannemen te bestaan, maar kan niet gelooven, dat daarmede alle oorzaken genoemd zijn.

Het komt maar al te vaak voor, dat zelfs na herhaalde-lijke aanwending, het arsenicum ons in den steek laat,

terwijl de patient niet gewoon is, de reeds genoemde ver-
giften regelmatig, of zelfs maar bij uitzonderingen te gebruiken,
In hoeverre een nieuwvorming in de pulpakamer dan een
werkzame rol kan spelen, valt op het oogenblik niet na te
gaan. Zeker is het, dat over dit onderwerp nog heel veel
valt op te helderen.

DE MAART-AFLEVERING DER DENTAL REVIEW,

Porvell geeft een studie over de invloed van het geslacht
op de ontwikkeling der tanden.

Eugene S. Talbot heeft het over de kenmerken van ont-
aarding in betrekking tot de onregelmatigheden van de
tanden. Beide studies zijn gelijk te verwachten is de moeite
van het lezen dubbel waard.

L. FRANK.

Prof. Scheff wijst in No. 1 van de Oesterreich-Unga-
rische Zeitschrift für Zahnheilkunde op *een abnormale
ligging van den canalis mandibularis*, direct tegen de
wortel uiteinden van de laatste molares aan, zoodat een
extractie van dezen tot een scheuring van de arteria man-
dibularis met gevaarlijke bloeding kan leiden. Reeds Zucker-
kandl heeft hierop gewezen, en voor het verschil in afstand
tusschen de wortelspitsen en het kanaal de verschillende
lengte der wortels aansprakelijk gemaakt. Zijn dezen bijzonder
lang, dan kunnen de apices direct zonder beentusschenlaag
tot in het binnen van het kanaal doordringen.

Loos beschrijft zelf een geval, waar bij het prepareeren
van een onderkaak de canalis mandibularis gebleken is
door een ovale opening tusschen de aan het uiteinde samen-
gegroeide wortels van den derden molaar te loopen.

Scheff wijst op de complicaties in de verhouding van
wortel en kanaal, die door retentie van den derden molaar

kunnen ontstaan, en illustreert dit door een geval, waar na preparatie van de onderkaak het worteluiteinde van den eenen tweeden molaar in het lumen van den canalis mandibularis blijkt te eindigen, terwijl de derde molaar geretineerd is en schuin tegen den wortel van den tweeden aanligt. „Het worteluiteinde van den half geretineerden tand is a. h. w. omhuld door het kanaal en heeft, in zijn loodrecht wasdom tegengehouden, naar achteren moeten uitwijken. Door het voortdurende toe en afnemen van het arterieolumen bij de systole en diastole kan de wortel zijn richting niet behouden, hij wordt naar achteren gedrongen, en hierdoor nam ook de kroon een andere plaats in.”

C. WITTHAUS.

Korte Mededeelingen.

De Jahresversammlung des Central-Vereins Deutscher Zahnärzten zal op 4, 5, 6 Augustus a.s. plaats hebben te München, Inlichtingen verstrekt Prof. Dr. Walkhoff, München, Göthestrasse 41.

PERSONALIA.

Bevorderd tot Tandmeester de H.H. L. H. Feenders, J. W. Klinkhamer en J. Schijff.

De heer L. Frank (Rotterdam) is verhuisd van Cool-singel 55 naar Stationsweg 8, alwaar hij voortaan zelfstandig de praktijk zal uitoefenen.

Gevestigd te Amersfoort de heer J. Mink Schol.

Benoemd tot leden der Staatscommissie voor het praktisch Tandmeestersexamen de H.H. Dr. Th. Dentz, John E. Grevers, Dr. C. van der Hoeven; tot plaatsvervangende leden de H.H. Dr. C. L. G. Becht en A. A. H. Hamer.